

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΣΤΑ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΑ

Στο Άγιο Όρος, από το δέκατο τρίτο και δέκατο τέταρτο αιώνα, καλλιεργήθηκε και αναπτύχθηκε ή νηπτική προσευχή, σ' όλη την περιοχή, Ιδιαίτερα δε ξεκίνησε από τη Σκήτη της Γλωσσίας, εκεί που σήμερα είναι ή περιφέρεια της Προβάτας, στη Βίγλα, στα Καυσοκαλύβια, στα Κατουνάκια, στη Μικρή και μεγάλη Αγιάννα, στη Σκήτη του Αγίου Βασιλείου και σε διαφορά άλλα μέρη.

Στη Σκήτη της Γλωσσίας και στη Βίγλα, τη νηπτική ή νοερά προσευχή, δίδαξαν ό άγιος Γρηγόριος ό Σιναΐτης, οι αδελφοί Ξανθόπουλοι Ιγνάτιος και Κάλλιστος και πολλοί άλλοι πατέρες αγιορείτες, οι εκείων μαθητές και διάδοχοι.

Στη Βίγλα ο Γέρων Κορνήλιος, ο οποίος έγραψε και μέθοδο νηπτικής θεωρίας και πρακτικής εξασκήσεως, για τη νοερά και καρδιακή προσευχή.

Στα Κατουνάκια, πολλοί ήσαν πού είχαν το χάρισμα αυτής της προσευχής, αλλά μέχρι των ημερών μας, έφτασε ή φήμη της μεγάλης αρετής και πνευματικής διακρίσεως δύο από τους πλέον σπουδαίους εργάτες του είδους αυτού: Α' Τον προαναφερθέντα θεωρητικό και σοφό Γέροντα των Δανιηλαίων Δανιήλ και Β' Τον ησυχαστικώτατο Γέροντα Καλλίνικο, ο οποίος επί 55 και πλέον χρόνια αγωνίστηκε, στην ερημική Καλύβη του «Αγίου Γερασίμου του Νέου», στα λεγόμενα κάτω Κατουνάκια.

Ο Γέρων Καλλίνικος, καθώς μας διηγήθηκαν οι Γεροντάδες μας και οι εκείνου διάδοχοι: Ο ευλαβέστατος Γέρων Χριστόδουλος και ο υποτακτικός του πάτερ Καλλίνικος ο νέος, πού βρίσκονται ακόμη αγωνιζόμενοι στην ησυχαστική Καλύβα του «Αγίου Γερασίμου» και οι όποιοι έζησαν από πολύ κοντά τον άγιο αυτόν ησυχαστή και νηπικό πατέρα. Αυτός, μας είπαν, ήταν μια μεγάλη ασκητική μορφή, πού αφοσιώθηκε κυριολεκτικά στη νηπτική προσευχή και έγινε για πολλά χρόνια έγκλειστος.

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1853, από γονείς ευσεβείς και ενάρετους. Από νέος είχε τάσι και διάθεση για μοναστική ζωή και ησυχασμό. Έτσι αφού έμαθε τα πρώτα γράμματα και για την εποχή εκείνη μορφώθηκε αρκετά, γεννήθηκε μέσα του ή επιθυμία να φύγει και να απομακρυνθεί από τον κόσμο και ξεδηλώθηκε έντονα, ο πόθος του να γίνει Μοναχός. Χρόνια παιδεύονταν με την ιδέα αυτή, όπου μια μέρα, ο Κώστας Θειάσπρης, αυτό ήταν το κοσμικό του όνομα, πληροφορήθηκε και έμαθε, με ποιο τρόπο μπορεί να μεταβεί στο Άγιο Όρος.

Τελικά, σε ηλικία περίπου 22 ετών, με καΐκι πού μετέφερε ξυλεία, έφυγε από τον Πειραιά κι έφτασε στο Άγιο Όρος. Μόλις βγήκε στη Δάφνη, πληροφορήθηκε ότι στα μέρη της Αγιάνας και την έρημο των Κατουνακίων υπάρχουν μεγάλοι ασκητές και ερημίτες. Έφυγε αμέσως και πήγε στη Σκήτη της Αγίας Αννης. Εκεί έμαθε πώς στα Κατουνάκια υπάρχουν πολλοί ενάρετοι, ησυχαστές. Πήγε στα Κατουνάκια, ζήτησε και βρήκε τον Γέροντα Παπα-Δανιήλ, ο οποίος πράγματι ήταν ένα ευλαβέστατο γεροντάκι, πού είχε κτίσει την Καλύβα και το εκκλησάκι του «Αγίου Γερασίμου του Νέου», στα Κάτω Κατουνάκια.

Ο Γέροντας του ησυχαστηρίου αυτού Παπα - Δανιήλ, στην αρχή δεν ήθελε να τον κρατήσει και πρόβαλλε αντιρρήσεις στον ενθουσιώδη αυτόν νέο, προς τον όποιον είπε: «— Παιδί μου, εδώ ή ζωή είναι πολύ σκληρή και απαρακλήτη. Εδώ τρώμε μια φορά την ήμερα και κείνο ξεροφαγία. Κάθε Σαββατοκύριακο και τις μεγάλες εορτές βάζομε λίγο λαδάκι. Νερό δεν υπάρχει τρεχούμενο, με μεγάλη οικονομία περνάμε με βρόχινο νερό πού το μαζεύουμε στις στέρνες. Φρούτα και κηπουρικά είδη δεν υπάρχουν. Εσύ είσαι νέος και καλομαθημένος από την Αθήνα, πού βρίσκονται όλα τα αγαθά, γι' αυτό εμείς δεν μπορούμε εδώ να σε βαστήξομε. Αν θέλεις να γίνεις Μοναχός, πήγαινε σε κανένα από τα Κοινόβια Μοναστήρια, πού έχουν άφθονα νερά τρεχούμενα, έχουν ωραίους κήπους μ' όλα τα αγαθά, εδώ είσαι πολύ νέος και δε θα αντέξεις.

Ο Κώστας, σ' όλες αυτές τις αντιρρήσεις του Γέροντος Παπα -Δανιήλ, με παρακλητικό τρόπο απάντησε και είπε: «Σεβαστέ Γέροντα, εδώ δεν ήρθα να βρω αγαθά και αναπαύσεις, μελέτησα καλά τη ζωή πού κάνετε και με τη βοήθεια του Θεού και τις ευχές σας, απεφάσισα να μείνω εδώ κοντά σας και παρακαλώ να με δεχθείτε και να με δοκιμάσετε κι αν δεν κάνω υπομονή σ' ό,τι μου αναθέσετε, τότε με διώχνετε».

Ο Γέροντας Παπα - Δανιήλ, στην επιμονή και τις παρακλήσεις,, του Κώστα, κάμφθηκε και υπό δοκιμήν τον κράτησε κοντά στην άλλη συνοδεία πού είχε. Ύστερα από σκληρή δοκιμασία τον έκειρε Μοναχό και τον ονόμασε Καλλίνικο. Ο Μοναχός Καλλίνικος, έδειξε τόση προθυμία στην υπακοή, στην τέλεια αυταπάρνηση και γενικά σ' όλα τα διακονήματα πού τον ανέθεταν, πού προβλημάτισε τον Γέροντα του κι όλη τη συνοδεία, διότι ήταν περισσότερο εγκρατής από όλους τους άλλους και σε λίγο χρονικό διάστημα πολλά και μεγάλα χαρίσματα έλαβε. Ήταν ταπεινός, λιγόλογος και από πολύ νέος δόθηκε, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του στην καρδιακή νοερά προσευχή.

Το 1884 κοιμήθηκε, ο Γέροντας του Παπα - Δανιήλ και τότε επιδόθηκε περισσότερο στην πνευματική θεωρία και τη νοερά προσευχή. Έμεινε όμως πιστός στις αρχές που παραδόθηκε από τον Γέροντα του.

Πέντε χρόνια μετά το θάνατο του γέροντα του, πήγαν και κάθισαν κοντά του δυο υποτακτικοί ο Νεόφυτος και ο Δανιήλ, ο νεώτερος, ο οποίος έγινε Ιερομόναχος και τότε πλέον ο Γέρο - Καλλίνικος έλαβε τη μεγάλη απόφαση να γίνει έγκλειστος. Τούτο τον βοήθησε να απαλλαγεί από τις πολλές φροντίδες και ενοχλήσεις πού είχε από τους διάφορους Μοναχούς και ευλαβείς προσκυνητές, και επιδόθηκε πιο πολύ στην εργασία της νοεράς προσευχής. Μετά προσετέθη στη συνοδεία του και ο νυν ευλαβέστατος Γέροντας Χριστόδουλος Μοναχός.

Ο Γέρον Καλλίνικος, τόσο πολύ προχώρησε στην αρετή, έγινε περίφημος, και από την υπερβολική ταπείνωση πού τον διέκρινε, απέκτησε το χάρισμα της διακρίσεως των λογισμών και μ' αυτό ειρήνευε τους πάντας, όσοι τον επισκέφτηκαν και τον γνώρισαν, έφευγαν ενθουσιασμένοι και πληροφορημένοι από τις σοφές συμβουλές του. Επί πλέον φημίζονταν πώς είχε λάβει από το Θεό το χάρισμα να βγάζει και τα δαιμόνια ακόμη.

